

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЦВЕТЕТО ОТ АНТАРЕС

chitanka.info

Целият квартал в Марс-сити вече втори месец се обзалагаше какво ще е новото цвете, което ще донесе Джони Гибънс от поредната си трансгалактическа мисия. Джони бе местният герой (17 успешни полета до съседни и не чак толкова галактики), любимият съсед на всички (душа човек, който никога не отказва на никого) и председателят на обществото на любителите на котки „Земя-Марс“ (четири поредни мандата с всички шансове за още толкова в бъдеще). Причината обаче здравенякът със заразителна усмивка да бъде известен из цял Марс не бе нито една от трите. Джони бе любител на екзотични цветя.

Всъщност — не, това би било подценяване. Да го кажем така — Джони бе маниак на тема екзотични цветя. Градината му се пръскаше по шевовете от алдебарански рози, арктуриански калии и лалета от Проксима Центавър. Единственият оцелял екземпляр от транторианско омайниче в целия Земен Алианс гордо разпръскваше невероятния си аромат... познахте, в градината на Джони Гибънс. Земната тривизия, венерианският филиал на „Смитсониън“ и Имперската ботаническа градина на Йо бяха утъпкали широка пътечка до вратата на Джони, но молбите им да им даде поне семенце от омайничето неизменно удряха на камък. „Отидете до Трантор и си наберете колкото искате. Това тук си е мое“, режеше ги всеки път марсианецът.

Транторианското омайниче далеч не бе единственото цвете, което Гибънс не желаше да споделя с останалите. Градината му бе неговата светая светих — можеш да разглеждаш, миришеш и въздишаш колкото си искаш, обаче протегни само един пръст, докосни само едно коренче — и със сигурност си успял да си спечелиш враг доживот. Ние, съседите на Джони, се бяхме примирили с това и се задоволявахме единствено с получаването на естетическа наслада от огромното разнообразие екзотична фауна, събрана зад оградата му.

Или поне така си мислехме. Първо Стенли Пъркинс, отявлен местен смутител на реда и хулиган по призвание, подхвърли уж на шега идеята някой — ей така, за спорта — да отмъкне разсад от „Форт Гибънс“ (повярвайте, в прякора на градината нямаше капка преувеличение...). Посмяхме се добре, тъй като не приехме думите му сериозно. После обаче и Нейтън Дрискол заговори как би било добре някой да успее да проникне зад силовото поле на оградата и да реквизира едно-две коренчета... за майтап, разбира се. Не мина и

седмица, когато идеята вече бе изкристализирала перфектно в съзнанията на хората от квартала: знаеше се къде Джони държи резервния деактиватор на силовото поле (във фалшивото дъно на пощенската кутия), знаеше се кога жена му отсъства (всяка сряда — заради Фобоските разпродажби)... По дяволите, някой дори бе успял да разучи диетата на двете псета, които Гибънсови държаха уж с декоративна цел, но зъбите и гадният им нрав въобще не служеха само за украшение.

С две думи, перфектното престъпление бе планирано на 99,99%. Оставаха да се напаснат само два причинно-следствени вектора: а) Джони също да не си е у дома; б) някой да изяви желание да бъде доброволец във въпросната налудничавя мисия. Всички се съгласиха, че е най-добре да се изчака Джони да се върне от поредната си мисия и да донесе новата си придобивка, та именно тогава да бъде нанесен фаталният удар. С намирането на доброволец бе решено да се поизчака.

Джони, разбира се, се върна на бял кон и с фанфари — хилядапроцентов успех, незаменим опит, крайъгълен камък в междузвездната логистика... дрън-дрън, едва ли и кметът помни дори само една трета от глупостите, които изприказва на космодрума. Гибънс също очевидно скучаеше, ние, публиката — също, тъй като се бяхме изсипали на пистата единствено да разберем каква е поредната придобивка на нашето момче. Когато протоколните простотии привършиха, Джони се въртна, влезе за кратко в совалката и излезе, държейки...

Не, надали ще успея да ви опиша красотата на цветето, което държеше Джо. Мамка му, сигурно и Омар Хайам, Томас Улф и Шекспир биха се затруднили, та камо ли прост експерт по противометеоритна отбрана като мен. Но така или иначе съм принуден да опитам.

Цветето бе стъклено. Или поне така си помислихме, когато го видяхме за пръв път. Листенцата му сияеха с блясъка на току-що полиран брилянт... или по-скоро оникс или ахат, тъй като бе напълно черно. Черно... и същевременно припламващо във всички цветове на дъгата, дори и в онези, които човешкото око още не бе успяло да назове с думи. В един момент си мислехме, че е прозрачно, тъй като можехме да видим очертанията на Джони през наситено виолетовите

му листа, но в следващия момент сякаш пелена, изтъкана от гъст облак, се спускаше върху цветето и вече единственото, което виждахме, бяха нашите собствени отражения. Докато Гибънс говореше, растението леко се поклащаше в ръцете му, съцветията му леко се докосваха едно друго с нежна ласка... и се чуваше... чуваше... един Айнщайн знае какво. Аз лично чух звъна на хиляди сребристи камбанки, полюшващи се от порив на есенен вятър. Марки Холбайн се кълнеше, че чул пърхането на крилете на милиони пеперуди, пуснати на свобода по едно и също време. А Дейвид Сингър ни уверяваше, че всички сме идиоти и че звукът приличал на смеха на елфи, тичащи по утринната роса. Не знам къде Дейв бе чувал елфи, припкащи жизнерадостно по мокра трева, но със сигурност последната хипотеза трая най-кратко.

Малцина от нас в действителност чува какво разказа Джони — чак по-късно, когато вечерта се събрахме в кръчмата, сглобихме оттука-оттам що-годе правдоподобна версия на историята му. Цветето било от една от планетите в системата на Антарес, където Гибънс и компания кацнали между другото — повърхността ѝ била толкова пуста, че, погледната от космоса, приличала „на плешивото теме на комодор Джаксън“ (Марки се кълнеше, че цитатът бил точен и принадлежал на самия Джо). Нашите момчета решили да кацнат, само защото главният механик подметнал, че „планетата така и така мяза на сметище, значи една-две празни горивни клетки няма да са ѝ в повече“. Докато разтоварвали боклука, Джо (по стар негов обичай) тръгнал да се разходи и намерил цветето. Било самичко, в средата на неголяма площадка, ожарена сякаш с бластер, а около него нямало нищо друго — нито живо, нито останки. Направило му впечатление как над цветето има нещо като козирка с очевидно изкуствен произход. Хипотезата му бе, че на планетата преди време се е случила някаква ужасна катастрофа и вероятно последните оцелели същества в сетните си мигове са успели да направят заслон, за да остане живо поне едно нещо от техния свят, па било то и цвете. Трогателно... както бе по принцип всичко, което разказваше Джони. Човекът имаше талант.

Когато видяхме цветето от Антарес, всичко си дойде на мястото. Спогледахме се — очевидно една и съща брилянтна идея бе дошла на всички ни едновременно. Това, именно това бе цветето, което трябваше да бъде откраднато от градината на Джони и разсадено из

нашите! Бе едновременно и справедливо, защото по този начин щяхме да възродим един изчезващ растителен вид, и вълнуващо, защото се чувствахме като добри юнаци, освобождаващи принцесата от омагьосаната кула. Да, знам, сега звучи идиотски, но не ни съдете толкова — по тривизията наскоро бяха въртели повторения на „Шрек“ и всички бяхме още под неговото въздействие.

В следващите няколко седмици се случиха две неща — Джони засади цветето, а ние доизпипвахме плана за неговото отвличане. Доброволците, естествено, изведнъж заизвираха отвсякъде, но след внимателно обмисляне решихме, че с отговорната задача трябва да се наеме Рей Бродли. От целия квартал единствено той бе лежал в затвора (е, вярно, че за кражба на лазерно фенерче, но репутацията му на престъпник бе неоспорима), а и фактът, че живееше в съседната до Джони къща, трябваше (поне според нас) да приспи бдителността на Сандра Гибънс.

Оставаше да напаснем и последната променлива в уравнението — някой трябваше да измъкне Джо от тях, докато Сандра рови из битпазарите на Фобос, а Рей се прави на смесица от Джеймс Бонд и Итън Хънт (да, знам, знам... тривизия, какво да ви кажа...). Някак си не се учудих, когато назначиха мен за доброволец. Свикнал съм, когато кварталът има проблем, лопатата за ринене на лайната да бъде тиквана в моите ръце.

И ето че заветната сряда дойде. Мисис Гибънс замина с първата совалка за Фобос, щабът на операцията зае позиция в къщата на Бродли, а аз отидох да почукам на вратата на Джони, молейки се да е в разговорливо настроение и да приеме една покана за почерпка в орбиталния бар „Хилтън“.

Джони прие. Не след дълго вече бяхме седнали в едно от VIP-сепаретата на бара, пийвахме юпитериански бърбън и си лафехме за доброто старо време, когато всички на Марс се познавахме поименно, тераформирането бе в разгара си и все още се ценеше трудът на противометеоритните специалисти като моя милост. В началото седях като на тръни и само чаках мига, в който или моят, или неговият комуникатор ще оповести провала в плановите ни. След чашка-две обаче се отпуснах и започнах дори да се наслаждавам на компанията на Джо. Това, че бе герой, не бе го накарало да забрави, че е човек. Нещо рядко срещано в последно време, когато всеки, който се

поиздигне, започва тутакси да търси начин да ти плюе в душата. Заприказвахме се надълго и нашироко за неговите перипетии из галактиките. Не след дълго, разбира се, темата се прехвърли към градината му. Внимавах всячески да държа разговора встрани от новата му придобивка, но усилията ми бяха напразни — крастата си е краста...

— Тери, приятелю, казвам ти, че това цвете ще е на почетно място в колекцията ми! — прогърмя след максимум две изречения басовият глас на Джони, карайки половината заведение да се обърне и да види кой, по дяволите, се опитва да строши чашите по масите им със звукови вълни.

— Е, хайде сега... чак пък... Ами омайничето? — опитах се да сменя темата аз.

— Майната му на омайничето! — захили се на собствения си каламбур Гибънс. — Ако ония идиоти от „Смитсониън“ още го искат, направо мога да им го подаря! Честно ти казвам, това бижу от Антарес е хиляди пъти по-рядко, по-красиво и по-очарователно... Омайниче! Глупости!

Той продължи още известно време да ръси обиди към невинното цвете и славословия за новия си фаворит. Сигурно щеше да откара така до вечерта, ако към нашата маса не се бе присламчил някакъв странен екземпляр. Беше възрастен като света, сигурно връстник на първата мезонна ракета, облечен в износен тефлонов костюм от вида, които бяха излезли от мода още по време на моята младост. Леко зеленикавият му тен издаваше, че странникът е кореняк-венерианин.

— Извинявам се за натрапването, но дали случайно преди малко не споменахте нещо за някакво цвете от Антарес? — на доста правилен, макар и архаичен галактически запита учтиво непознатият.

— Да, господине, донесох си едно за сувенир от Антарес-IV... едно такова черно, приличащо на стъклено... Голяма красота! Вероятно сте чували за мен — аз съм Джони Гибънс... човекът с най-страхотната градина в тази сектор на галактиката... — започна с обичайните си самохвалства Джони. Старецът обаче (странно защо) не се впечатли от гръмките слова, дори най-безцеремонно ги прекъсна:

— Извинявайте, но това е невъзможно.

— Е, хубава работа! Как така „невъзможно“?

— Невъзможно! — твърдо повтори непознатият. — Последният екземпляр на Перуниката от Антарес бе унищожен преди повече от 20 години...

— Ами явно не е така, понеже в момента една бройка от тази чудесия се намира в моята лична градина, която, както вече казах, е най-...

— Бих ли могъл да изнахалствам още малко — прекъсна го отново старецът — и да помоля да ми покажете доказателство?

— Момент — намесих се аз. — Вижте това: лично аз снимах Джо преди няколко седмици.

Когато холограмата, прожектирана от комуникатора ми, засия в центъра на масата, непознатият пребледня (нещо, което по принцип на венерианците им се отдава трудно).

— В какво... кажете, Велики Космос, в какво сте го засадили?

— Опитах се максимално точно да възпроизведа почвата на Антарес-IV, а докато се аклиматизира, съм го затворил и в мехур от силово поле със синтезирана атмосфера... както правя с всяко едно от цветята си — отвърна смутено Гибънс.

— Слава на Айнщайн! — изстреля през зъби старецът. — Нямате си и най-малка представа на какво сте попаднали!

— Ами осветлете ни — ухилих се аз. Все още отказвах да приема, че думите на непознатия са сериозни — изглеждаше като леко попрекалил с Ю-водката.

— Казвам се Айзък Дарси и съм лингвист по професия — занарежда нетърпеливо възрастният мъж, уловил недоверието в погледите ни. — Преди доста време, докато още работех в библиотеката на Трантор, пред очите ми попадна копие от древен документ, холографиран от Втората експедиция до Антарес. Младежите не бяха успели да разберат за какво става дума в него, бяха го преснимали старателно, някой по-небрежен мой колега го бе приложил като копие към доклада на А-2 и така до деня, в който моя милост го откри. С известен труд успях да го превода — използвах три или четири междинни речника, но в края на краищата успях! Документът бе своего рода предупреждение или изповед, ако предпочитате — пълно описание на начина, по който е загинала цивилизацията на Антарес-IV. Някога тяхната планета е била населявана от стотици хиляди растителни и животински видове...

докато не се е появила Перуниката. Това не е растение, господа — това е животно! Е, може и да е растение — в крайна сметка не съм ксенобиолог — но дори да е така, е растение от рода на земните месоядни. Перуниката на Антарес обаче не била само месоядна — тя била всеядна. Не след дълго останалата част от биосферата на Антарес-IV нямала друг избор, освен да се обедини и да потърси начин за унищожаването ѝ. Успели, но само частично — открили, че хищникът не може да преживее без обикновена вода. Съществата разбрали, че единственият начин да спрат Перуниката е да предприемат самоубийствена акция — да унищожат всичката вода на планетата, да загинат самите те, но да не позволят на хищното цвете да се разпространи из галактиката... Доскоро мислех, че саможертвата им не е била напразно, но сега, когато казвате...

Старецът замълча. След секунда-две комуникаторът ми забръмча. Почувствах се герой на евтин тривизионен сериал. Когато натиснах бутона за отговор, пред трима ни изникна сияещата физиономия на Рей Брадли. И последните ми надежди, че планът по отмъкването на растението се е провалил, се изпариха. Можеше да почувствам триумфа му даже през холограмата:

— Готово, Тери! Китката вече е при мен! Джони, съжалявам, братчето ми, ама вече си имам ново цветенце в градинката!

Картината се отдалечи и ни продемонстрира черната грамада, мълчаливо извисяваща се в центъра на цветната леха. Гласът на Рей продължаваше да ликува:

— Сега вече не си единствен, Гибънс! И аз имам с какво да се похваля!

— Рей! Идиот такъв! — креснахме едновременно с Джони. — Веднага върни...

— Спокойно, Джо, ще се грижа добре за него — прекъсна ни Брадли, пресегна се встрани и натисна един бутон.

— Какво правиш?

— Нищо, друже — ухили се Рей. — Просто ще си поля градинката...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.